

BENET RIBAS, guardonat amb la Creu de Sant Jordi

Amb goig sentit us vull fer compartir l'alegria que sento per la notícia que ens ha portat aquest Nadal de 1987. En Benet Ribas ha rebut la Creu de Sant Jordi que concedeix la Generalitat de Catalunya.

Aquesta condecoració l'atorga la Generalitat de Catalunya a personalitats que s'han distingit en el seu camp d'actuació cultural, científic, empresarial o professional. En el cas d'en Benet Ribas ha estat com a periodista; periodista vocacional.

Si ésser-ho consisteix en aprofundir en els fets o esdeveniments de cada dia que passen al nostre voltant i que afecten directa o indirectament a la comunitat que pertany, a la que t'hi sentis identificat, analitzant-los amb rigor, sensibilitat i després, interpretar-los i donar-los a conèixer a través de la lletra impresa amb visió cla-

Mar, barceloní, on hi pronuncià el Pregó de la Festa Major. L'Ajuntament de Balaguer li demanà així mateix de pronunciar el de la Festa Major d'enguany que s'esqueia el 6 de novembre. Xuriguera el va escriure titolat «La meva ciutat de Balaguer» i el va enllestir el 15 d'octubre, sense que pogués pronunciar-lo perquè li va venir un atac d'hemiplègia, i on moria dos dies més tard.

Xuriguera havia fet traduccions de tres obres del francès al català: «La fotografia» de Joan Primat, «Rodin» de Hudith Cladel, i «Retrats literaris» de Saint-Beuve, publicats tots tres els anys 1950, 1954 i 1955 respectivament, havia escrit verslons d'obres de Plaute,

la i pròpia, creant opuscle, i en Benet Ribas és periodista.

I per desenvolupar la seva tasca vocacional ha tingut l'eina que li feia falta: RECVLL.

RECVLL i Benet Ribas, Benet Ribas i RECVLL. És un binomi que no podem separar. No hagués existit Benet Ribas sense RECVLL i RECVLL sense Benet Ribas. Almenys el RECVLL que jo he conegut i conec.

Llegim unes paraules del seu Pregó de Festa Major de Santa Anna de 1975: «Aquesta brega periodística, continuada, persistent i no esmentar ara RECVLL que l'ha feta possible, seria la negació d'una realitat mancomunada que no es pot encobrir amb una falsa humilitat- ha comportat viure les diverses coses que s'han esdevingut, amb voluntat participativa intramurs o extramurs- però sempre solidària.

La vocació periodística, ni que sigui amateur, o encara que no sigui oficialitzada amb carnet burocràtic, comporta un exercici de curiositat, de sensibilització constant: Observes sense quasi obligar-t'hi perquè t'hi has fet, hi has crescut; perquè l'educació cívica derivada de la passió pel fet col·lectiu et porta a aquest terreny que no delxes de conrear per no rovellar».

Brega, persistència, realitat, voluntat, participació, solidari-

Xenofont i de les comèdies d'Aristòfanes, i havia escrit tres contes que es publicaren a Tele-Estel.

I val la pena de tenir en compte sobre aquest gran historiador, el que va fer l'ordre d'aquest tema. Després d'«El camí de Catalunya» del 1945, que ja hem esmentat, i del que se'n feren dues edicions, el seu currículum com a historiador des del 1963 al 1987, és «Anibal a Catalunya», «Els germans Indibil i Mandoni», «Evocació de Balaguer», «Evocació de Lleida», «Diccionari de poemes», «Tres moments històrics», «Els comtes d'Urgell i la ciutat de Balaguer», «Margarida de Montferrat» «Els grans errors de la història de Catalunya», «L'altra

ta, vocació, curiositat, sensibilitat, civisme, passió, aquests mots extrets del paràgraf ressenyat del Pregó d'en Benet Ribas, podrien ser la síntesi de la vida vocacional del seu autor. Un home, un blanenc de peu pla -com a ell li agrada dir- lliurat per convicció i voluntat pròpia, des del periodisme, a una sola fita: la tasca de col·laborar al redreçament de Catalunya.

A l'any 1962, vaig començar a col·laborar a RECVLL. Fa vint-i-cinc anys que tinc en Benet Ribas per un company, un amic i un mestre.

M'he sentit joiós del seu guardó. Us ho he volgut fer saber.

JOAQUIM ABRIL I ROIG

cara de la història de Catalunya», «La darrera branca dels comtes d'Urgell», «Diari del primer any d'exili a França», «Els destins de la ciutat de Lleida», «Els núvols de l'Empordà», «Frederic Godàs Legido», i «La meva ciutat de Balaguer» aquesta darrera editada pel seu Ajuntament.

Aquesta és la gran obra que feu Joan Baptista Xuriguera, al qual Catalunya ha d'agrair el seu esforç, i la feina que feu. Que consti, i que la joventut que puja n'aprengui dels seus llibres.

JOAQUIM VENTALLÓ
RECVLL-19